

TWAALFDE HOOFDSTUK.

VOOR HET SLOT VAN LAMPERNISSE.

Lodewijk van Nevers leidde in Frankrijk een lustig leven-
tje en wilde niet anders aan Vlaanderen herinnerd worden
dan door een ruimen toevoer van geld. En daar ook de adel
zich ten koste van 't volk verrijkte, drukten zware en
onrechtvaardige belastingen op burgers en boeren. De heer
Van Aspremont, de Fransche landvoogd, wakkerde aldus
den moedwil der edelen aan en 't duurde niet lang, of de
getergde poorters en kerelen gaven lucht aan hun ontevren-
denheid door daden van geweld. De strijd tusschen den adel
en het volk ontbrandde weer. Herhaaldelijk keerde de graaf
uit Frankrijk naar Vlaanderen terug om de rust te herstel-
len. Maar hij nam altijd halve maatregelen, want de geld-
afpersers, de oneerlijke ambtenaren, bleven gehandhaafd.
En waarom woonde de vorst van Vlaanderen niet in zijn
gewest? Waarom zocht hij vermaken in den vreemde?

* * *

Claes Zannekin zat droevig in zijn hoeve. 't Was Herfst
nu, maar de schuren waren bijna ledig. Het heerlijke graan
had geen tijd gekregen om te rijpen. Wilde ruiters waren
door de korenvelden van Vlaanderen gereden. Doch daar-
over treurde de aanvoerder der kerelen thans niet. Hij was
het reeds lang gewoon, allerlei offers te brengen voor de

volkszaak. Iets anders boezemde hem onrust in. Sedert gistermorgen was zijn opperknecht spoorloos verdwenen. Willem had verlof gevraagd zijn zieke moeder te gaan bezoeken. Al vroeg was hij vertrokken, maar zijn moeder had hem niet gezien. Wat mocht er dan toch wel gebeurd zijn? Zannekin vreesde de eene of andere kwade streek van den heer van Lampernisse, die Willem haatte, en reeds meer gepoogd had den jonkman in handen te krijgen.

— Arme Willem, zuchtte de landman. De ridders zullen geen deernis met u hebben! En wisten wij maar, waar ge zijt! Misschien ligt ge wel vermoord in een sloot of in 't duin. Misschien ook heeft men u op 't stroo van een donkeren kelder geworpen!

Iemand klopte, en op 't geroep «treed binnen» vertoonde zich 't lange, magere gezicht van Ko, den verrader, die echter nog door niemand gewantrouwd werd.

— Dag baas Zannekin, groette de ellendeling. Ik kom u weeral slecht nieuws vertellen. 't Houdt niet op. Nu is Clara, de verloofde van Peyt, verdwenen!

— Wat! kreet Claes, verschrikt opspringende. Maar weet gij dat zeker, of komt ge me praatjes vertellen?

— Men spreekt over niets anders in 't dorp.

— Ha! de ridders hebben dus sluipmoordenaars of schakers in hun dienst. Ze meenen ons aldus te onderwerpen. Clara is verdwenen! Maar heden nog loopen de kerels van Veurne-Ambacht weer te wapen!

— Wat wilt ge doen, hoofdman? vroeg Ko listig.

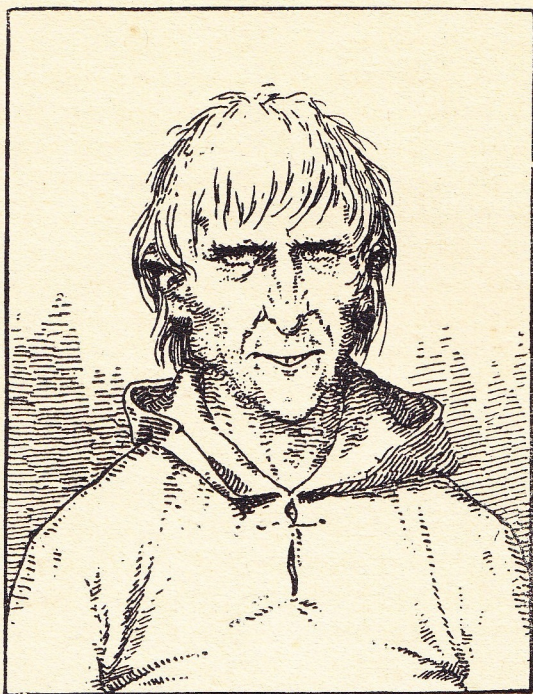
— Wat we zullen doen? Al de kasteelen en burchten vernielen, als Willem en Clara niet onmiddellijk in vrijheid gesteld worden.

— Dat ware 't beste, huichelde de spion, zich voornemende onmiddellijk de ridders te waarschuwen.

— Ha, daar komt Peyt over den boomgaard, hernam Zannekin. De arme jongen ziet er bleek uit.

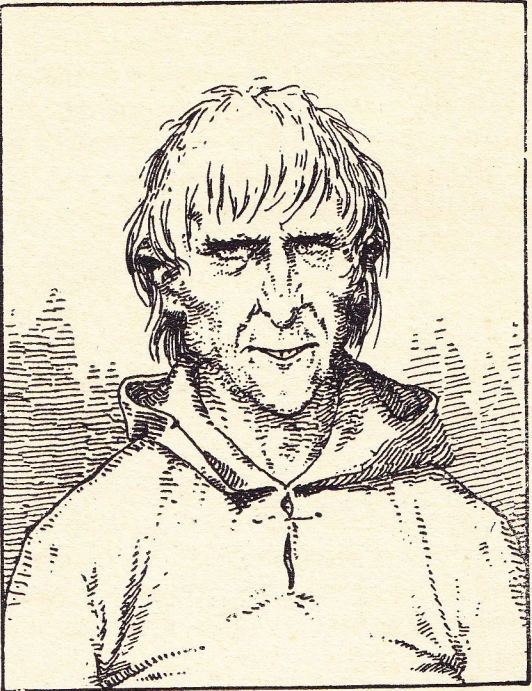
De boer snelde zijn vriend tegemoet en drukte hem beide handen.

— Ik heb het gehoord, Jacob, zei hij driftig, eerst Willem, nu Clara, wie zal het morgen wezen? Maar weer is de maat vol, oogenblikkelijk roepen we onze mannen op en we strijden tot het uiterste.

Ko, de verrader.

— Ik zal niet rusten, zoolang nog een kasteel zijn torens verheft! En wee de ridders, wee hun vrouwen, hun dochters, ja, bij alle heiligen, wee al dat adellijk gebroed, als Clara een haar van 't hoofd gekrenkt werd! schreeuwde Peyt. Mijn wapen is geslepen..., stroomen bloeds zullen vloeien! Geen genade, geen medelijden meer! Ha! ze wreken zich op onze verloofden... Welnu, oog voor oog en tand voor tand! Kom mee, Claes, ik heb geen ruste meer! Kom mee, we beginnen met 't kasteel van Lampernisse. Tot

Ko, de verrader.

heden toe bleef het bestand tegen onze macht, bij mijn zielezaligheid, nu zal en moet het bezwijken !

— Sinco ! riep Zannekin.

De koeknape kwam uit den stal gelooopen.

— Neem de trompe en blaas, dat het over den ganschen omtrek helmt ! gebod de landman.

— Ko, vervolgde hij tot den spion, gij roept de kerelen langs de duinen bijeen ! Wij zullen voor de overigen zorgen. We vergaderen bij de kerk.

Sinco's hoorn klonk over akkers en weiden. 't Was de noodkreet der boeren, 't was het wraaksein tegen de edelen.

Toen de koeknaap lustig geblazen had, kreeg hij het in 't hoofd, zich met Ko's zaken te bemoeien.

— 'k Zag Ko gisteravond zoo geheimzinnig babbelen met een krijgsman van 't kasteel. Dat is toch geen kerelsgewoonte. Eerlijk gezegd, 'k vertrouw dien gast niet. En wat voert hij toch altijd in de duinen uit ? Zou hij er iets verborgen houden ? Daar moet ik het mijne van hebben.

Zoo bij zich zelve sprekend trok Sinco recht naar den zeekant. Bij een zandhoop bleef hij staan. « Hier wroette hij », mompelde de jongen. « Wel, ginder komt Ko aan. Waarom roept hij nu de kerels niet bijeen ? Hij nadert, zeker heeft hij hier iets verborgen. Wacht, 'k zal hem eens plagen ».

Sinco zette zich in 't duin neer.

— Hola, wat voert gij daar uit ? riep de spion, terwijl hij een leelijk gezicht trok.

— Ik rust een beetje, 'k ben moe van het trompen, Ko.

— Wilt ge wel eens maken, dat ge weg komt, of ik sla mijn stok op uw lijf aan stukken, en 'k haal u 't vel over uw lange ooren !

— Wat wilt ge eerst doen, me slaan of me stroopen, Ko ? Hebt gij de duinen gekocht ?

— Wel gij brutale vlegel, voort zeg ik.

— Maar Ko, ik zit hier zoo gaarne, dit is een heel bijzonder plekje. En wie kan mij verbieden hier te rusten... of zelfs hier op mijn hoofd te gaan staan ? Kijk, dat kan ik ook. En

't zelfde oogenblik stond Sinco met de beenen in de lucht. Ko, nu ziet ge er heel anders uit, als ik u zoo bekijk, juist of ge geen kerels- maar een soldeniersgezicht bezit.

— Moet ik u den nek omwringen ?

— 'k Ben geen konijntje, Ko, en dat zelfs is nog verboden; ge weet, de groote heeren zijn zeer gesteld op hun jacht-recht, ten ware dat gij in hun gunst stondt !

— Wat bedoelt ge met die woorden, rekel !

— O niets, Ko ! Waarom blaast ge u zoo op ? Zit ge gaarne op dit plekje ? Gelooft ge ook, dat er hier een schat verborgen is ?

— Hij weet alles, siste de verrader. Hij zal mij verklappen. Hij moet weg... ja, voor eeuwig... en waarom zou ik het niet doen ? Hij is immers ook een kerelskind.

— Ik zal u die deugnietierij afleeren ! riep de spion. Sinco schrok van zijn uitzicht. Ko's oogen geleken wel vuurbollen en op 't lange gelaat was de valsheid, de wreedheid te lezen.

De koeknape werd oprecht bang en wilde vluchten. Maar Ko greep den jongen bij den arm en sleurde hem 't veld in. Met zijn voet schopte hij een hoop aarde uiteen, wierp dan een luik open en gooide Sinco in de diepte.

— Die zal mij niet meer schaden ! mompelde de schurk. Angstig zag hij in de rondte. Niemand heeft het gezien, vervolgde hij bij zich zelve. Ziezoo, de aarde er weer over heen en van avond zullen de kerelen nogmaals jammeren over deze nieuwe verdwijning. Nu naar 't kasteel ! Ko, jongen, er is weer wat te verdienen. Maar eerst het goud op een andere plaats verborgen, want Sinco scheen mijn geheim te kennen en misschien heeft hij er reeds met anderen over gesproken. Ko, jongen, opgepast !

Toen de kerelen voor 't kasteel van Lampernisse verschenen, stonden de verdedigers op de muren, om de boeren af te wachten.

— We zijn weer verraden geworden, zei Zannekin spijtig.

— De ridder zal bemerkt hebben, dat wij ons volk opriepen, meende Peyt.

— Hij was te Veurne en voor we bij de kerk vergaderden, keerde hij spoorlags terug. Hij moet ons plan geweten hebben, voor wij het aan onze eigen mannen meedeelden. Ik zeg u, er is een verrader onder ons, hernam Claes.

— In alle geval, we houden vol. Dit rooversnest moet verdwijnen, besloot Peyt.

* * *

We zagen Sinco in den put vallen. Met een harden bons kwam de jongen op den bodem terecht. Gelukkig was de grond wat drassig en het slijk verzachtte den val. Toch lag de arme knaap eenige oogenblikken verdoofd. Een gekriebel bracht hem weer tot bezinning.

't Was of iemand over zijn arm streek. Sinco voelde om zich heen, daar het te donker was om iets te onderscheiden.

— Een beest... een rat! gilde de knaap. Ko, Ko, help mij toch, Ko, ik zal zwijgen, haal mij uit dezen afgrijselijken kuil! Ko, heb medelijden, ik meende het zoo niet, ik zal u nooit meer plagen.

Maar geen antwoord klonk hem tegen. Sinco voelde de gruwelijke dieren tegen zijn beenen opklimmen. Met een siddering over al zijn leden schudde hij ze van zich af, steeds kermend: «Ko, help mij, Ko, heb deernis!» Eindelijk gaf hij den moed op. Zijn keel was heesch van 't roepen.

— De wreedaard heeft mij levend begraven... hier moet ik sterven... de ratten zullen mij verslinden! kreunde de ongelukkige, en 's avonds ging het van mond tot mond: «Een derde slachtoffer! Sinco, Zannekins koeknape, is verdwenen.»

NIKOLAAS ZANNEKE

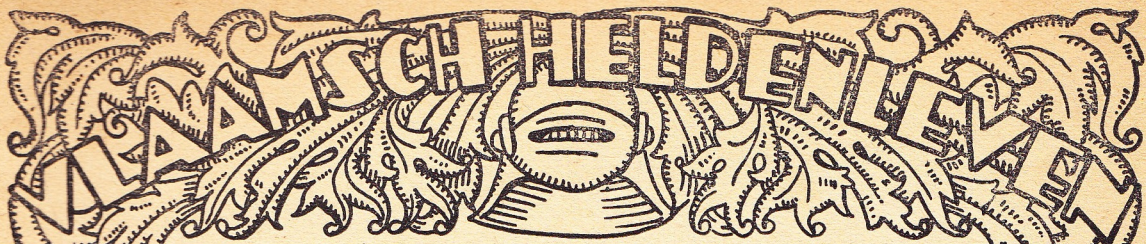

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

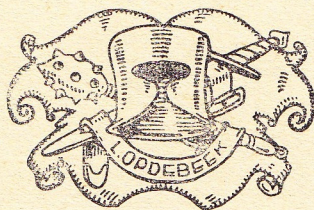
A. HANS

NIKOLAAS ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

*L. Opdebeek
uitgever
Antwerpen*

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

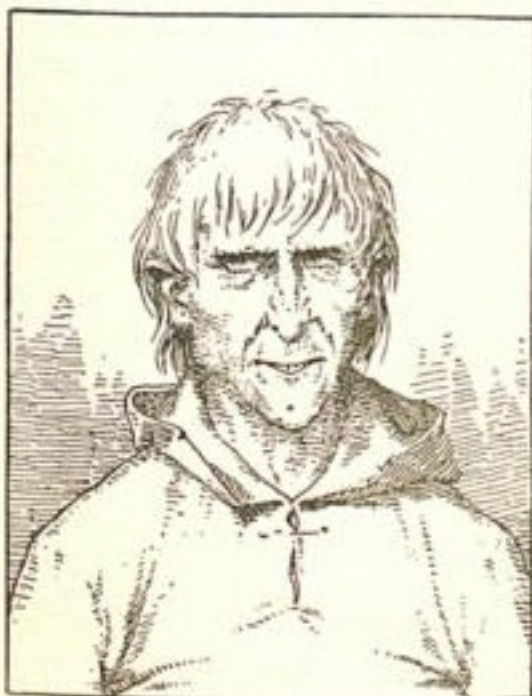
A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

„Ha! de ridders hebben dus sluipmoordenaars of schakers in hun dienst. Ze meenen ons aldus te onderwerpen. Clara is verdwenen! Maar heden nog loopen de kerels van Veurne-Ambacht weer te wapen!”

„Wat wilt ge doen, hoofdman?” vroeg Ko listig.

Ko, de verrader.

„Wat we zullen doen? Al de kasteelen en burchten vernielen, als Willem en Clara niet onmiddellijk in vrijheid gesteld worden.”

„Dat ware 't beste,” huichelde de spion, zich voornemende onmiddellijk de ridders te waarschuwen.

„Ha, daar komt Peyt over den boomgaard,” hernam Zannekin. „De arme jongen ziet er bleek uit.”

De boer snelde zijn vriend tegemoet en drukte hem beide handen.

„Ik heb het gehoord Jacob,” zei hij driftig „eerst Willem, nu Clara, wie zal het morgen wezen?”